

Allan Pease – Barbara Pease

A FÉRFIAK SZEX KELL,
A NŐNEK SZERELEM

Az örök ellentét

BEVEZETÉS



Manapság olyan szexuális helyzetekkel és körülményekkel szembesülünk, amilyenekkel ősünk soha. A termékenységünkön hormonokkal, mesterséges és méhen kívüli megtermékenyítéssel segíthetünk; új partnerekkel találkozhatunk a társkereső irodák és az internet jóvoltából; kozmetikumokkal vagy műtétekkel javíthatunk megjelenésünkön; új életet teremthetünk egy lombikban. Egyetlen más faj sem képes erre.

Az ember szakértői szemmel tanulmányozza más fajok párzási viselkedését. Meg tudja jósolni a tetteiket, sőt módosítani tudja őket, genetikailag átalakítani, hogy megváltoztassa a külsejüket. Ám saját párválasztásakor – úgy tűnik – kevés ember jár sikerrel, arról nem is beszélve, hogy alig értjük azt az összetett folyamatot, amely elvezet hozzá. A legtöbb állatfajnak látszólag nem sok gondja akad a párválasztással, a kapcsolata kezelésével: a nőtény tüzel, a hím párosodik vele, és ezzel kész.

*Az ember az egyetlen faj, amelyet összezavar
a párzási játék.*

Kapcsolatunk állapota a partnerünkkel – vagy a partner hiánya – viták állandó forrása, egyben a nők egyik kedvenc témája. Kevés dolog okoz ekkora örömet és elragadtatást, ugyanakkor ennyi fájdalmat és kétségbeesést. A szerelem mindig is a legnépszerűbb téma volt és maradt – zenében, szappanoperában, romantikus könyvekben, irodalomban, filmben és költészetben. Minden kultúrában ismerik a szerelemet, és mindegyiknek megvannak a saját szavai a szerelem kifejezésére.

Mi tehát a szerelem? Ez a kérdés évezredek óta foglalkoztatja az embereket. Szinte minden tudományág kutatói megpróbálták feltárni a szerelem természetét, meggyőzni másokat az igazukról, ám a javasolt válaszok egyike sem bizonyult elég meggyőzőnek. A szerelem, megfoghatatlansága miatt, újabb és újabb definíciókat és értelmezéseket követel.

Miért szeretkezünk egyáltalán? Mi készíti az embereket arra, hogy folyton a testi gyönyöröket hajszolják? Mi készíti a nőket arra, hogy elköteleződést várjanak a férfiaktól? Könyvünkben számos ehhez hasonló kérdésre adunk választ. Megmutatjuk, miben gyökerezik a szex, a szerelem és a romantika, feltárjuk a tudományos hátteret, kiderül, hol kap helyet a szerelem az agyban, és ami a legfontosabb, eláruljuk, mihez kezdjünk ezzel az információval. Tudományos kutatásokat, felméréseket, esettanulmányokat ismertetünk, rengeteg humorral, hogy mindez könnyen megjegyezhető legyen.

A „nagy Ő” nyomában

A legtöbben abban a hitben nevelkedtünk, hogy egy szép napon megtaláljuk „a nagy Ő”-t – azt a különleges társat, akivel boldogan élünk, míg meg nem halunk. Az emberek többsége azonban csalódik. A legtöbben, akik megházasodnak, azt hiszik, hogy együtt maradnak párjukkal, „míg a halál el nem választja őket”, ám a válási arányok számos országban ma már meghaladják az ötven százalékot, a házasságon kívüli viszonyok aránya pedig harminc-hatvan százalékra becsülhető; a nőknél az alsó, a férfiaknál a felső tartományba esik.

A korábbi együttélés után összeházasodó párok körében a válási arányok a kanadai és spanyolországi huszonöt százaléktól a svédországi, norvégiai és franciaországi ötven százalék fölötti értékekig terjednek.

A legtöbben személyes kudarcuknak tekintik, ha félresiklik a kapcsolatuk, ezért több millióan fordulnak terapeutákhoz, miközben a párkapcsolati konfliktusok szinte minden faj, így az ember életében is normálisnak számítanak.

*A szex olyan, mint a levegő:
amíg kapunk belőle, készpénznek vesszük.*

Az 1980-as években úgy gondolták, hogy a viselkedésünk nagy része tanult és megváltoztatható, de ma már tudjuk, hogy a többsége belénk van kódolva. Valójában az emberi viselkedést tanulmányozó kutatók a 20. század végétől a tudományos ismeretek egész sorát tárták fel, amelyek azt bizonyítják, hogy olyan beidegződésekkel az agyunkban születünk, amelyek befolyásolják a viselkedésünket. Azt is tudjuk, hogy a kulturális tényezők és számtalan környezeti behatás – például a tanáraink, barátaink, szüleink és munkáltatóink – befolyásolják, miként gondolkodunk vagy cselekszünk. Ennek eredményeként az öröklött (nature) és a megtapasztalt (nurture) minták elválaszthatatlanul összefonódnak egymással. Képzeljük csak el, hogy az agyunknak – mint a számítógépnek – van egy operációs rendszere, ez a „nature” része. Ezzel születik, és vannak olyan alapér-

telmeztet beállításai, amelyek stresszhelyzetben visszaállnak. A „nurture” pedig, a bennünket körülvevő világ, az a szoftver, amely a számítógépünkön fut.

Öröklés = az agyunk számítógépe.

Környezet = a szoftverünk.

Ez nem jelenti azt, hogy ki lennénk szolgáltatva a DNS-ünknek. Az emberi agy azért fejlesztette ki a homloklebeneyeket, hogy urai lehessünk tetteinknek, de meg kell értenünk, hogy egy, az ősi múltunkból származó poggyászt cipelünk magunkkal. Az agykéreg az agynak azon része, amely összegyűjti az érzékszervekből beérkező információkat, valamint otthont ad az emlékezetnek és a gondolkodási folyamatoknak. Ennek a fejlődése tette lehetővé, hogy gondolkodjunk, döntéseket hozzunk és a legtöbb esetben felülemelkedjünk öröklött természetünkön. Ám ha szexről, szerelemről és romantikáról van szó, az ősi beidegződések még mindig arra kényszerítenek bennünket, hogy ugyanazokat a preferenciákat és döntéseket helyezzük előtérbe, mint őseink. És, mint hamarosan kiderül, ezalól nem lehet kibújni. Az agynak tehát saját operációs rendszere van, alapértelmezett beállításokkal. Ha a számítógépünket nyomás éri vagy összeomlik, visszaáll az alapbeállításokra – akárcsak az agyunk. Az általunk kreált úgynevezett „egyenlőség” mesterséges világa, amelyben azt várják el tőlünk, hogy úgy tegyünk, mintha mindannyian ugyanarra vágynánk, nem más, mint egy politikailag korrekt szoftver.

Férfiként és nőként még mindig különböző dolgokat akarunk a szex és a szerelem terén – egyik sem jobb vagy